

Arrest

nr. 210 729 van 9 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 11 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2018.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 26 juni 2018 waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de openbare terechtzitting van 3 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Eritrees staatsburger te zijn van Tigrinya origine, geboren te Mai Agam in de subzoba Tsorona van zoba Debub. In 1988 sloot u zich aan bij de strijd voor de onafhankelijkheid van Eritrea. U werd gedwongen ingelijfd. U kon nog twee jaar studeren maar werd dan aan het leger toegewezen en diende deel te nemen aan de onafhankelijkheidsstrijd. U verliet uw legerdienst in 1994 en ging daarop naar Saudi-Arabië, waar u acht maanden verbleef. U werd vervolgens terug naar Eritrea gedeporteerd.

U keerde terug naar uw geboortedorp en bent er op 07 januari 1995 gehuwd. Jullie hebben samen vier zonen en één dochter. Uw zoon, W.G.F. (CGVS-kenmerk 14/16822) vroeg op 01 oktober 2014 asiel aan in België en werd op 13 februari 2015 de vluchtelingenstatus toegekend. Twee van uw overige kinderen verblijven in Ethiopië, de twee andere verblijven nog in Eritrea. U heeft nog één dochter met een andere vrouw, zij verblijft in Duitsland. U stond eveneens in voor uw nichtje, zij verblijft eveneens in Ethiopië. Bij het uitbreken van het grensconflict met Ethiopië werd u opnieuw door het leger gerekruteerd. U bleef gedurende dit conflict twee jaar gestationeerd in de omgeving van Assab. U was er betrokken in een tien dagen durend conflict. Vervolgens werd u overgeplaatst naar de regio van Adi Keih, waar u eveneens twee jaar was gestationeerd. Daarna werd u opnieuw overgeplaatst naar Dbarwa, waar u gedurende drie jaar bleef. Hierna werd u overgeplaatst naar de regio van Adi Quala, u bleef er twee jaar. In 1999 werd u benoemd tot ganta-leider [positie met autoriteit over een groep tot 30 personen], vanaf 2001 was u actief als haile-commandant [positie met autoriteit over een groep tot 100 personen]. Van november 2009 tot februari 2010 was u in detentie na een discussie met uw commandant over verlof dat u onterecht had toegekend. Op 08 februari 2012 bent u uit het leger gedeserteerd. U besliste te deserteren omdat u onvoldoende kon instaan voor uw familie en omdat u de beslissingen van de overheid niet meer kon accepteren. U vluchtte naar Ethiopië. U bleef er ongeveer twee weken in een vluchtelingenkamp en reisde vervolgens verder naar Soedan. U reisde daarna door de woestijn naar Israël, waar u op 20 maart 2012 aankwam. U bleef in Israël totdat u via gezinshereniging naar België kon reizen. Op 22 juni 2016 kwam u naar België en op 12 juli 2016 vroeg u asiel aan. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u het visum en de laissez-passer neer waarmee u vanuit Israël naar België bent gereisd.

B. Motivering

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw Eritrese nationaliteit en uw functie als hailecommandant binnen het Eritrese leger geloofwaardig worden bevonden. Eveneens wordt geloof gehecht aan uw verklaring gedeserteerd te zijn uit het leger en illegaal het land te hebben verlaten. U legt met betrekking tot al deze aspecten doorleefde en coherente verklaringen af. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (EASO – Country of origin information report, Eritrea, national service and illegal exit – november 2016) blijkt dat zowel desertie, republieksvlucht als de (gedwongen) terugkeer naar Eritrea vanuit het buitenland (los van (de geloofwaardigheid van) andere motieven) na een illegaal vertrek op zich door de Eritrese autoriteiten reeds geïnterpreteerd worden als een politiek statement en bijgevolg tot vervolging kan leiden. **Zodoende kan in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden aangenomen.**

Niettegenstaande het bestaan in uw hoofd van een terechte vrees voor vervolging dient, gezien uw profiel en uw specifieke functie binnen het Eritrese leger, in het kader van het onderzoek naar uw asielmotieven door het Commissariaat-generaal evenwel te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) vermelde uitsluitingsgronden. Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie genoemde misdrijven of daden. Artikel 1, par F (a) van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 stelt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er 'ernstige redenen' zijn om te veronderstellen dat hij wetens en willens heeft aangezet tot of anderzijds deelgenomen heeft aan een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid.

De uitsluitingsclausule betreft niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven, maar ook medeplichtigen, voor zover dezen hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid (cfr. Art 25, §3, Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art. 1 F-misdrijf werd gepleegd - eventueel door iemand anders-, **dat de persoon in kwestie hierbij een materiële bijdrage heeft geleverd, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij de bedoeling had dat het misdrijf gepleegd werd.**

Uit algemene informatie toegevoegd aan het administratief dossier ('African studies review – Sexual violence in the Eritrean National Service – 2017' en 'Human Rights Council – Report of the Special Rapporteur on the situation of human rights in Eritrea, Sheila B. Keetharuth – 6-23 juni 2017') blijkt dat de legerdienst in Eritrea kan worden beschouwd als een ernstige schending van de mensenrechten gezien de arbitraire en gedwongen aard van de dienst waardoor deze dienst als slavernij kan worden beschouwd. Daarbij vreest men arbitraire detentie indien men deze legerdienst tracht te ontwijken. Daarenboven blijkt dat men zowel gedurende zijn legerdienst als bij detentie het risico loopt op disproportionele militaire straffen die als foltering kunnen worden beschouwd. Uit deze rapporten komt onomstotelijk naar voren dat de gedwongen legerdienst in Eritrea en de gevolgen wanneer men deze tracht te ontwijken bekend staat om zijn ernstige en systematische schendingen van de mensenrechten.

Gezien het stelselmatige en doelbewuste karakter van deze mensenrechtenschendingen kunnen deze daden volgens artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof bovendien gekwalificeerd worden als misdaden tegen de menselijkheid. Dit artikel bepaalt immers dat onder misdaad tegen de menselijkheid één van de volgende handelingen verstaan wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: "... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden, of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationale recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamenlijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt.

Opdat er van deelneming aan een in art. 1F van het Verdrag van Genève genoemd misdrijf sprake kan zijn, moet de asielzoeker individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte (UNHCR, *Guidelines on international Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, 2003, nr. 18). Het gegeven dat een persoon nooit zelf misdrijven zou hebben begaan volstaat dan ook geenszins om te besluiten dat de asielzoeker niet kan uitgesloten worden van de vluchtelingenstatus. Medeplichtigheid aan de in artikel 1, F beschreven misdrijven valt immers ook onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausule, dit voor zover werd gehandeld met kennis van de praktijken en de asielzoeker hierbij een substantiële of wezenlijke bijdrage heeft geleverd in de wetenschap dat zijn handelen of zijn verzuim te handelen het misdadig gedrag faciliteerde. Een persoon moet niet fysiek het misdrijf hebben begaan. Het aanzetten tot, helpen bij en deelnemen aan een gezamenlijke misdadige onderneming kan volstaan (UNHCR, *ibid.*, nr. 18).

Aangezien u jarenlang werkzaam was binnen het Eritrese leger en uw carrière bij deze dienst afsloot met een verantwoordelijke functie dient dan ook onderzocht te worden of bovenvermelde uitsluitingsgronden op u van toepassing zijn. Er dient in deze te worden nagegaan of u op de hoogte was van het feit dat de dienst waarvoor u werkzaam was zich schuldig maakte aan ernstige en systematische mensenrechtenschendingen en of u een substantiële of wezenlijke bijdrage heeft geleverd bij het plegen van de hierboven beschreven misdrijven.

Vooreerst dient de aandacht gevestigd te worden op het gegeven dat u wel degelijk een leidinggevende rol vervulde binnen het Eritrese leger en zich schuldig maakte aan praktijken die beschouwd kunnen worden als foltering. U verklaart sinds 2001 actief te zijn geweest als haile-commandant en daarbij 60 tot 70 personen onder uw hoede te hebben gehad (gehoorverslag CGVS dd 30.09.2016 (verder CGVS I) p.5-6 en gehoorverslag CGVS dd 07.11.2016 (verder CGVS II) p.8). Uw taak bestond er daarbij onder andere uit trainingen te organiseren, informatie door te geven over degenen onder uw bevel, hun capaciteiten in te schatten, maandelijks te rapporteren over de werking van uw haile en de dagelijkse werking van uw haile te verzekeren (CGVS I p.6 en p.9). U kon daarbij uw ondergeschikten militaire straffen opleggen zoals op de ellebogen kruipen, opstaan en zitten, op de grond rollen en vastgebonden zijn met een touw, alsook detenties bevelen van maximum één maand. U specificeert daarbij methodes om de pijn te vergroten, zoals deze straffen te laten uitvoeren rond de middag in de brandende zon. U verklaart dergelijke straffen te hebben uitgevoerd. U kon daarbij eveneens beslissen uw ondergeschikten over te maken aan uw eigen leidinggevende waar zij nog zwaardere straffen riskeren (CGVS I p.10 en CGVS II p.9). U had daarnaast inspraak en beslissingsrecht bij het toekennen van verlof en bij de benoeming van commandanten op een lager niveau (CGVS I p.8 en CGVS II p.7-8). U verklaart eveneens verantwoordelijk te zijn geweest voor het terughalen van degenen die niet vrijwillig naar hun legerunit terugkeerden nadat zij verlof werden toegekend en verantwoordelijk te zijn geweest voor het goede verloop van zogenaamde giffa's, meer bepaald plotse acties waarbij soldaten een dorp of een deel van een stad binnendringen om alle burgers te controleren met het oog op het oppakken van deserteurs (CGVS II p.11). **Hoewel u weliswaar geen al te hoge positie innam binnen de legerhiërarchie kan niet anders dan op basis van bovenstaande verklaringen te besluiten dat u zich door uw concrete activiteiten persoonlijk schuldig heeft gemaakt aan onmenselijke bestraffing en het opleggen van arbitraire detenties die**

kunnen beschouwd worden als misdaden tegen de menselijkheid, en dit gedurende uw meer dan tien jaar durende militaire dienst.

Bovendien moet erop worden gewezen worden dat u zich ten volle bewust bent van de wanpraktijken waaraan het Eritrese regime zich schuldig maakt. U bent volledig op de hoogte van de mensenrechtenschendingen die, los van uw eigen beslissingsbevoegdheid, binnen de Eritrese militaire dienst kunnen voorvallen. U verklaart dat er veel moorden worden gepleegd door het regime (CGVS I p.5 en CGVS II p.20) en dat u op de hoogte bent dat mensen op bevel gedood worden na desertie (CGVS I p.20 en CGVS II p.11 en p.14). U geeft daarbij twee concrete voorbeelden van doden die gevallen zijn binnen uw eigen bataljon (CGVS I p.20). U geeft daarenboven eveneens een gedetailleerd overzicht van de verschillende straffen die op de verschillende niveaus konden worden toegediend (CGVS I p.10 en CGVS II p.9). Zodoende bent u wel degelijk op de hoogte van de gevolgen indien u beslist één van uw ondergeschikten over te dragen aan een hogere commandant. Hoewel u verklaart nooit de opdracht te hebben gegeven om te doden blijkt u zich wel degelijk bewust van het lot dat degene te wachten staat indien u beslist dat zijn bestraffing niet binnen uw bevoegdheid valt. U geeft daarbij aan geregeld deserteurs te hebben opgepakt en hen overgedragen te hebben aan een hoger beslissingsniveau waar hen zwaardere straffen te wachten staan (CGVS II p.9). U bent zich daarenboven terdege bewust van de mensonwaardige omstandigheden in de Eritrese detentiecentra (CGVS I p.8), desondanks neemt u de beslissing toch ondergeschikten aan deze omstandigheden bloot te stellen. Gezien uw lange staat van dienst kan dan ook allerminst worden uitgesloten dat u zelf doden op uw geweten zou hebben. Temeer u letterlijk stelt 'met hen te kunnen leven als je aanvaardt te vermoorden' (CGVS I p.20). Op zijn minst bent u zich bewust van de mensonwaardige behandeling waaraan u uw ondergeschikten heeft blootgesteld en bracht u hen in een positie waarvan u wist, dan wel had moeten weten, dat deze personen tenminste de aanmerkelijke kans liepen te worden mishandeld, gefolterd en/of gemarteld. U kan u dan ook een faciliterende rol bij deze misdrijven worden toegekend.

U verdedigt daarenboven het toepassen van de hierboven beschreven praktijken en mensenrechtenschendingen en geeft geen blijk enige gewetenswroeging te hebben gekend bij het uitvoeren van uw taken. U blijkt zich nog steeds te kunnen vinden in de methodes die binnen de Eritrese legerdienst worden toegepast en u verdedigt de manier waarop binnen het Eritrese leger op hardhandige manier discipline en gehoorzaamheid wordt afgedwongen. Wanneer u wordt gevraagd ooit geprobeerd te hebben te vermijden militaire straffen op te leggen verklaart u 'als ik probeer te vermijden dat hij gestraft wordt, leid ik hem er toe dat hij opnieuw iets fout doet. Ik moet hem overtuigen dat hij geen dergelijke dingen moet doen.' U voegt daaraan toe dat het 'fair' is om te bestraffen wanneer iemand een fout begaat en deze niet toegeeft, enkel zo kan, volgens u, iemand leren uit zijn fouten (CGVS II p.10). **Hiermee geeft u niet alleen aan geen inspanningen te hebben geleverd om het klimaat binnen de legerdienst te milderer maar daarentegen toont u aan zich duidelijk aan te sluiten bij de bestraffing gangbaar binnen het Eritrese leger.** Tot op vandaag weerklinkt dan ook geen kritische noot bij de manier waarop binnen het Eritrese leger wordt bestraft of enige wroeging bij de door u genomen beslissingen. U verdedigt deze methodes nog verder door te stellen dat indien iemand een fout maakte waar hij niet voor werd gestraft, **u de taak op zich nam om uit te zoeken om welke reden er geen straf werd opgelegd** (CGVS II p.10). U ging derhalve proactief op zoek naar mogelijkheden tot bestraffing en uit zich hierbij opnieuw als een voorstander van deze onmenselijke manier van disciplineren. U noemt daarbij het overschrijden van de toegestane verloftijd als een ernstige fout die om disciplineren vraagt (CGVS II p.10). Aangezien dit veelvuldig voorkomt in de Eritrese context staat dan ook vast dat u meermaals dergelijke buitenproportionele bestraffing heeft opgelegd. U verklaart weliswaar dat u te trachtte te focussen op begrip, echter, u stelt dat om iemand het te laten begrijpen het beter is om te bestraffen (CGVS I p.10). Verder verklaart u dat uw bevoegdheden binnen uw capaciteiten waren en u nooit enige moeite heeft gekend om bepaalde bevelen te moeten uitvoeren (CGVS I p.10). **Eveneens verdedigt u nog steeds het organiseren en het verloop van de zogenaamde giffa's** [collectieve arrestaties van personen die als dienstplichtig worden beschouwd]. U ziet het als noodzakelijk, zoniet zouden meer en meer mensen deserteren en zouden zij die nog in legerdienst bleven het werk niet meer aankunnen. U verklaart begrip te hebben voor de problemen waardoor mensen besluiten te deserteren maar verklaart hier geen rekening mee te kunnen houden (CGVS II p.11). **Uit al deze verklaringen komt op geen enkele manier enige veroordeling of gewetenswroeging naar voren van de door u reeds opgelegde bestraffingen noch van het systeem waar u op die manier meer dan tien jaar deel van uit maakte. U legde zonder enig verzet de nodige mensonterende bestraffingen op en leverde op die manier een aanzienlijke bijdrage aan het in stand houden van het systeem van gedwongen legerdienst in Eritrea.**

Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u uw onvoorwaardelijke medewerking heeft verleend aan het systeem van verplichte legerdienst waarbij mensenrechten consequent worden geschonden.

U geeft geen blijk om, binnen de marge van uw bevoegdheden, getracht te hebben milder op te treden of uw verantwoordelijkheid te hebben trachten ontlopen. U verklaart nooit geweigerd te hebben enige bevelen op te volgen, u trachtte weliswaar enige commentaar te geven maar niet in die mate dat dit problemen voor u zou opleveren (CGVS II p.11 en p.14). U besloot het regime te aanvaarden uit zelfbescherming (CGVS I p.5). U minimaliseert daarbij consequent uw eigen verantwoordelijkheid bij het in stand houden van dit systeem van verplichte legerdienst. U verklaart dat er geen alternatief was, zoniet zou u zelf gedetineerd worden (CGVS I p.6 en p.20, CGVS II p.14). U verklaart te beseffen dat u verkeerd deed maar geen andere keuze te hebben gehad en niet in te zien wat u anders had kunnen doen (CGVS II p.15). U verklaart dat een individu in deze geen enkele verantwoordelijkheid draagt aangezien er geen keuze of handelingsvrijheid bestaat. Daarnaast doet u uitschijnen geen enkele beslissingsbevoegdheid te hebben gekend en dat enkel hoger in rang geplaatsten in staat waren beslissingen te nemen (CGVS II p.15). Dit strookt echter niet met uw functie en beslissingsbevoegdheid zoals hierboven geschetst, noch met het feit dat uit uw eerdere verklaringen blijkt dat u wel degelijk het heersende militaire regime in Eritrea verdedigt. Uit uw verklaringen waarbij u het opleggen van disciplinaire straffen, het organiseren van giffa's en het overlaten van soldaten aan een hoger beslissingsniveau indien het uw bevoegdheid te buiten gaat **blijkt niet dat u verregaande inspanningen leverde om uw ondergeschikten te sparen of uw eigen bevoegdheden te ontlopen.** Waar u argumenteert dat u geen enkele keuze had en verplicht was uw functie en legerdienst verder te zetten, kan worden aangevoerd dat u wel degelijk de bevoegdheid had om bepaalde praktijken te ontwijken of mildere straffen op te leggen. Zoals hierboven reeds werd geargumenteed koos u er echter voor volgens de heersende regels en moraal te besluiten om zo uw autoriteit niet ondermijnd te zien.

Hoewel de legerdienst in Eritrea inderdaad verplicht is en men het risico loopt op vervolging indien men deze tracht te ontlopen en de keuzevrijheid uiterst beperkt is kan dit onvoldoende verschoning bieden voor uw jarenlange steun en medewerking aan dit systeem. Uit uw verklaringen komt namelijk allerminst naar voren dat u alles deed binnen uw mogelijkheden om zich hieraan te trachten te onttrekken en niet langer deel uit te maken van dit systeem dat flagrante mensenrechtenschendingen begaat. **Vooreerst verklaart u de wantoestanden binnen het Eritrese leger niet te durven aanklagen uit vrees voor represailles.** Dit kan op zich worden gevolgd maar kan, gelet op de ernst en de omvang van de misdrijven waar u bij betrokken was onvoldoende als verschoonbare reden worden gezien voor het zich niet onttrekken aan de misdrijven waarmee u in verband wordt gebracht. **Daarnaast blijken de mogelijke gevolgen die u aanhaalt, naast een kans op detentie, voornamelijk het verlies van status te betreffen,** u verklaart namelijk dat iemand met enige verantwoordelijkheid, zoals uzelf, bij discussie riskeert teruggestuurd worden naar zijn dorp (CGVS I p.20). Zodoende blijft u niet uit vrees voor een mensonterende bestraffing op post maar eerder uit puur opportunistische overwegingen, uit vrees om uw status als legercommandant te verliezen. Ook bij het weigeren van het organiseren van een giffa haalt u aan, naast een detentie, te vrezen gedegradeerd te worden (CGVS II p.11). Het lijkt er dan ook op dat u eerder vreest uw bevoorrechte positie te verliezen, wat onmogelijk voldoende verschoning kan bieden voor de wandaden waar u bij betrokken bent geweest. **Verder ondernam u bitter weinig stappen om vrijgesteld te worden van uw legerdienst.** U verklaart verschillende keren gevraagd te hebben te worden vrijgesteld van uw legerdienst. U vroeg dit een laatste keer in 2005 maar besepte vervolgens dat u niet zou vrijgesteld worden en zou dit daarna niet meer hebben nagevraagd (CGVS II p.12). U diende daarop nog meer dan zeven jaar en werd daarna nog gepromoveerd tot haile-commandant. **Dat u gedurende deze hele periode geen enkele verdere poging ondernam om aan uw situatie te ontkomen valt niet te rijmen met uw verklaringen ontevreden te zijn met uw positie.** Ook al vreest u detentie valt aan te nemen dat u toch enige stappen onderneemt om op een legale manier een einde te stellen aan uw legerdienst. **Evenmin ondernam u gedurende uw meer dan tienjarige legerdienst eerder enige poging om het land te ontvluchten.** U verklaart weliswaar in 2004 hier reeds aan gedacht te hebben maar dit bleef bij abstracte plannen die u nooit tot uitvoering heeft gebracht (CGVS I p.21). Nochtans blijkt het in uw geval geen al te groot risico in te houden om de grens over te steken. U verklaart steeds de verantwoordelijkheid te hebben gehad het gebied rond uw legerunit te verkennen, zodoende kende u de omgeving en de bewaking aan de grens op uw duimpje. U was bovendien reeds twee jaar gestationeerd op uw laatste standplaats nabij de grens (CGVS I p.17). Dat u uiteindelijk met een dergelijk gemak zoals u verklaart het land kon verlaten wijst er opnieuw op dat u niet alles in het werk stelde om aan uw functie binnen het Eritrese leger te ontkomen en een einde te stellen aan uw persoonlijke betrokkenheid bij de wandaden begaan door het Eritrese leger. U stelt dat u diende te blijven voor uw familie, u wachtte een goede oogst af zodat uw familie in staat zou zijn enige tijd te overleven zonder u (CGVS II p.13). Ook hier wijzen uw verklaringen eerder op opportunistische beweegredenen dan op enige gewetenswroeging in verband met uw functie binnen het Eritrese leger.

Uit dit alles blijkt aldus dat u een duidelijke materiële bijdrage heeft geleverd aan mensenrechtenschendingen die in het kader van de Eritrese legerdienst plaatsvonden.

U heeft deze bijdrage bewust en gedurende meer dan tien jaar geleverd. Uit uw verklaringen komt naar voren dat u zich schaart achter deze mensenrechtenschendingen door het Eritrese leger en dat u allerm minst de verwachte stappen ondernam om zich hieraan te onttrekken of pogingen ondernam zich humaner op te stellen. Het Commissariaat-generaal acht uw profiel binnen het Eritrese leger geloofwaardig en erkent dat u op basis van uw desertie uit deze functie een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in de zin van de Vluchtelingenconventie. Echter, het CGVS stelt eveneens dat u dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van uw medeplichtigheid aan verschillende mensenrechtenschendingen die binnen het Eritrese leger plaatsvinden.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u enkel het laissez-passer en het visum neer waarmee u op basis van gezinshereniging met uw zoon naar België kon reizen. Uw identiteit noch uw reisroute staan in deze ter discussie. De door u neergelegde documenten zijn dan ook niet van die aard dat zij bovenstaande vaststellingen in positieve zin kunnen wijzigen. Het gegeven dat u op basis van gezinshereniging naar België reisde kan evenmin de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus omkeren.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet naar Eritrea kan teruggeleid kan worden. Ik vestig de aandacht eveneens op het feit dat uw zoon, W.G.F. (CGVS-kenmerk 14/16822), in België verblijft en alhier werd erkend als vluchteling."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 11 april 2018 een "schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹, B.S. 31 december 1980; Schending van artikel 55/2 vreemdelingenwet juncto artikel 1 paf. F van de vluchtelingenconventie; Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur".

Verzoeker ontkent niet actief te zijn geweest in het Eritrees leger, maar hij "ontkent met klem enige vorm van misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid te hebben begaan". Hij legt uit dat hij "geen al te hoge functie" had, dat hij de manschappen onder hem trainde en militaire opleiding gaf en dat hij in sommige gevallen sancties heeft opgelegd "maar nooit in die mate dat ze als foltering kunnen worden aanzien". Hij stelt dat hij diende "te gehoorzamen aan velen die boven [hem] stonden en een hogere functie uitoefenden" en dat hij "ook bijzonder onderdrukt was en diende te gehoorzamen aan de mannen die boven [hem] stonden". Hij voert aan dat hij "gebrainwashed" werd en daardoor "bepaalde praktijken van het regime als normaal is gaan zien". Hij geeft toe dat hij zich ervan bewust is "dat het Eritrese regime zich schuldig maakt aan wanpraktijken", maar benadrukt dat dit "tevens ook een van de redenen [vormt] waarom [hij] het land verlaten heeft".

Waar verzoeker verweten wordt "'bitter weinig' te hebben ondernomen om vrijgesteld te worden van [zijn] legerdienst" antwoordt hij dat de commissaris-generaal er zich "ook erg goed van bewust [is] dat een vrijstelling onmogelijk is in Eritrea".

Verzoeker besluit dat niet betwist wordt dat hij "omwille van [zijn] desertie uit het leger een reëel gevaar loopt op foltering en onmenselijke en vernederende behandeling indien [hij] terug gestuurd wordt naar Eritrea" en dat hij aldus wel degelijk in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker "te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen".

2.1.1. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt.

Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.1.3. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.2.1. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zich omstreeks 1988 vrijwillig aanbood bij een militaire basis teneinde de Eritrese onafhankelijkheidsstrijd te steunen (*"Ik was 14 jaar toen ik er bij ging, ik ging naar de Sahel. [...] Ik werd niet meegenomen met de volwassenen, maar later ging ik dan zelf. Ze hadden een basis daar en ik ging daar zelf."*; gehoor 7 november 2016, p. 3-4; gehoor 30 september 2016, p. 5), dat hij tot 1991 school kon lopen en dat hij na de onafhankelijkheid van Eritrea in 1991 aan het leger werd toegewezen (gehoor 7 november 2016, p. 3-4). Verzoeker stelde dat hij in 1994 van het leger een vrijstelling kreeg en naar Saoedi-Arabië trok, dat hij daar na 8-9 maanden gedeporteerd werd naar Eritrea en vervolgens tot 1998 als burger leefde in zijn dorp (*"Toen ik werd vrijgesteld in 1994 ging ik er, ik zorgde er voor geiten voor ongeveer 8 maanden. [...] Ik ging in 1994 en keerde terug in 1995, rond 8 of negen maanden."*; gehoor 30 september 2016, p. 10-11; *"In 1994 was ik gedemobiliseerd en ging ik naar Saoedi-Arabië. Ik woonde er in Haleba voor acht maanden. In 1995 keerde ik terug naar Eritrea. Van 1995 tot 1998 woonde ik in mijn dorp als een burger."*; gehoor 7 november 2016, p. 3). In mei 1998, toen het grensconflict met Ethiopië uitbrak, werd hij opnieuw opgeroepen om in het Eritrese leger te dienen (*"Toen de invasie van Weyene startte ben ik opgepakt en terug gerekruteerd."*; gehoor 30 september 2016, p. 11; *"In mei 1998, toen de oorlog begon, werden we gezegd weer bij het leger te gaan."*; gehoor 7 november 2016, p. 3).

2.2.2. Verzoeker werd in 1998 benoemd tot *"gijule-leider"* en in 1999 gepromoveerd tot *"mesre-commandant"*, op basis van verschillende criteria waaronder, aldus verzoeker, *"discipline [...], geheimhouding, loyaliteit, waardigheid, betrouwbaarheid"* (gehoor 7 november 2016, p. 4-5). Over zijn taken als *"mesre-commandant"* vertelde verzoeker: *"Als een leider krijg je bevelen van je overste, je implementeert die. Sommige gaan over dagelijkse dingen, bvb als de soldaten moeten oefenen met schietoefeningen. Je moet zorgen dat ze het oefenen, of als er ander werk is in de mesre. Je moet er voor zorgen dat soldaten dat doen. [...] Ik kan enkel beslissen over het dagelijkse leven van de soldaten. Bvb het moment van eten, het moment van rusten, het moment van werken, dat kan ik plannen."* (gehoor 7 november 2016, p. 5). Verzoeker werd na een selectieprocedure in 1999 benoemd tot *"gantacommandant"* (gehoor 7 november 2016, p. 6) en in 2001 werd hij *"haile-commandant"* (gehoor 7 november 2016, p. 6). Hij stelde dat haile-commandanten benoemd worden na een verkiezingsprocedure waarbij de bataljon-commandanten samenkomen en iemand selecteren (*"Het hangt af van de criteria en de tijd die je al in het leger was. Je oversten, bataljon-oversten, kunnen je selecteren in een verkiezing. [...] Als ze bvb een haile-commandant willen benoemen, alle bataljon-commandanten van de brigade komen samen en ze kiezen de meest gekwalificeerde. [...] Als je een goede strijder bent, dat kan een factor zijn. Maar als je een bepaalde taak hebt en je doet het goed in de dagelijkse werking."*; gehoor 7 november 2016, p. 6-7).

2.2.3. Als haile-commandant had verzoeker 60-70 soldaten onder zich (gehoor 7 november 2016, p. 8).

Uit zijn verklaringen blijkt dat hij binnen deze positie, die hij meer dan 10 jaar uitoefende, onder meer verantwoordelijk was voor trainingen (*“Als je haile-commandant wordt, de militaire training die je doet lijkt meer op een echte oorlog. Je moet 's nachts getraind worden, ook overdag. Er zijn meer activiteiten dan op lager niveau. Je doet verschillende operaties in je haile en je past de bevelen van hoger toe, de training wordt harder. Je doet training in verschillende weersomstandigheden. Je geeft ook lessen. Het is handig te weten hoeveel van je soldaten fit genoeg zijn en welke niet fit genoeg zijn, dat helpt je bij de volgende opdracht.”*; gehoor 7 november 2016, p. 8), voor het doorgeven van informatie over zijn ondergeschikten, voor het maandelijks rapporteren over de werking van de haile (*“De huidige situatie, de activiteiten van de haile in die maand, hoe het geweest is die maand, we moeten maandelijks een rapport opstellen. In een jaar zijn er 12 maanden, we moeten 12 rapporten opstellen.”*; gehoor 30 september 2016, p. 6, 9) en voor de dagelijkse werking van de haile. Daarnaast besliste verzoeker ook over het toekennen van verlof binnen zijn haile en had hij inspraak en beslissingsrecht bij de benoeming van commandanten op een lager niveau (gehoor 30 september 2016, p. 8; gehoor 7 november 2016, p. 7-8).

2.2.4. Het was tevens verzoekers verantwoordelijkheid om binnen zijn haile militaire straffen op te leggen (*“Op je ellebogen kruipen, lopen, opstaan en zitten. Om de pijn te vergroten straf je hem overdag, rond de middag.”*; gehoor 30 september 2016, p. 10; *“Een fysieke militaire straf, op en neer zitten, rollen op de grond, vastgebonden zijn met touw.”*; gehoor 7 november 2016, p. 9), om detenties te bevelen van maximum één maand en om eventueel ondergeschikten over te maken aan zijn eigen leidinggevende waar ze zwaardere straffen riskeren (gehoor 30 september 2016, p. 10; *“Een haile-leider kan iemand één dag vastbinden, als het niet opgelost is kan je hem overdragen aan het bataljon voor verdere straf. [...] Je kan hen niet doden, je kan hen enkel overdragen. [...] Als ze weigeren de fout toe te geven kan je hen ook overdragen aan de kfleserawit of de unit om gevangen te worden genomen.”*; gehoor 7 november 2016, p. 9-10). Verzoeker gaf aan zelf dergelijke straffen te hebben opgelegd en ook eens een ondergeschikte te hebben overgedragen aan zijn overste teneinde de ondergeschikte meer verregaand te straffen (*“Er was een incident met een ganta-commandant A., ik heb hem gestraft en heb hem overgedragen naar het bataljon.”*; gehoor 7 november 2016, p. 10). Verzoeker vertelde tevens dat hij opvolgde of soldaten die volgens hem een fout begingen wel bestraft werden (*“Dat is hoe het was als een persoon iets fout doet, is het eerst de mesre, dan de ganta, dan ik als het probleem niet wordt opgelost. Ik kan hen niet zeggen een straf op te leggen maar als ze iemand die een fout maakte niet straffen zal ik hen vragen waarom. Het is hun verantwoordelijkheid iedereen die vertrekt uit de unit een straf te geven. Als iemand deserteert en ze worden niet gestraft zal ik hen vragen waarom, als ze een reden geven kijk ik of de reden geldig was.”*; gehoor 7 november 2016, p. 9-10).

2.2.5. Verzoeker bevestigt te hebben ingestaan voor het terughalen van degenen die na hun verlof niet vrijwillig naar hun legerunit terugkeerden (gehoor 7 november 2016, p. 11). Als haile-commandant was het zijn taak om het goede verloop van giffa's te verzekeren (*“Als het feestdag is of als er een dreiging is gaan we naar een specifieke plaats en deden we giffa's. Bijna elke soldaat deserteert en je moet hen terugbrengen. [...] Ik moet zorgen dat in het gebied dat er een round up is, er geen incident is. Ik moest zorgen dat deserteerders werden opgepakt maar niet vermoord.”*; gehoor 7 november 2016, p. 11).

2.2.6. Verzoeker was doorheen zijn 14 jaar durende carrière (van 1998 tot 2012) gelegerd in onder andere Assab, Adi Keih, Dbarwa en Adi Quala. Verzoeker stelde tijdens zijn actieve dienst steeds aan het front actief te zijn geweest (*“We waren altijd aan front met mijn unit, van de vechtende landmacht. [...] Ik was aan het front geweest, ik ben degene die verantwoordelijk is om het gebied te bestuderen. Ik riep de commandanten van de ganta samen en zei hen de regio te bestuderen. We patrouilleren, anders kunnen ze je gemakkelijk aanvallen en vernietigen. Je moet altijd standby zijn. We hadden een guliye die de patrouille moest doen, we moesten ook kijken naar voetafdrukken. Dat waren mijn eigen verantwoordelijkheden, daar moest ik geen bevel voor afwachten.”*; gehoor 30 september 2016, p. 7-8). De laatste twee jaar was verzoeker gelegerd aan de grens nabij Mai Luba, rond Adi Quala (gehoor 30 september 2017, p. 4, 17; gehoor 7 november 2016, p. 3).

2.2.7. Uit deze en het geheel van verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat hij goed geïnformeerd is en ook op de hoogte van de arbitraire en gedwongen aard van de legerdienst, van het plaatsvinden van giffa's (die hij zelf in goede banen moest leiden), van de disproportionele militaire straffen (die hij zelf oplegde of liet opleggen) en van executies (waarvan hij ter terechtzitting ontkent dat deze in zijn legereenheid plaatsgrepen). Verzoeker verklaarde over de Eritrese legerdienst onder meer: *“Op dat moment waren er veel moorden door het regime, vooral op degene die illegaal probeerden te vluchten. [...] De mensen waren in een slechte situatie. Je bent 24u per dag in het leger, je hebt honger, er is geen loon, mensen kunnen niet werken. [...]*

Ze laten mensen niet werken, ze houden de mensen in de nationale dienst die eindeloos is. Je spendeert je leven er. Als je vrijgesteld zou worden zouden mensen werken en studeren en hun leven organiseren, Maar daar is er enkel de gevangenis naast het leger. Ik kon het niet meer uithouden dat mensen werden gedood door bevelen van anderen. [...] Er zijn er veel, maar concreet in mijn bataljon en de mensen die vermoord werden uit de andere twee hailes zijn F. uit de 1ste haile. Hij deserteerde steeds, ze brachten hem terug en hij deserteerde opnieuw. Hij hield niet van het leger. Ze brachten hem uit zijn dorp, hij werd vastgebonden tijdens de nacht. Één soldaat die het land wou ontvluchten en opgepakt werd, de commandant van het bataljon gaf het bevel dat F. de soldaat moest vermoorden die trachtte te vluchten. Hij weigerde, hij vroeg hoe ze hem konden vragen om een broeder te vermoorden. Ze zeiden dat ofwel hij zou vermoord worden. Dus hij heeft hem vermoord. Drie dagen later is hij gevlucht naar Ethiopië. Er was een commandant van een haile, K.M.. Hij werd opgepakt op beschuldiging mensen te smokkelen. Hij zat vast in dezelfde container als mij. Ik weet niet wat hij at, of hij werd opgehangen, maar hij werd er dood gevonden. Vroeg in de ochtend, toen ze hem kwamen halen voor het toilet vonden ze hem dood.” (gehoor 30 september 2016, p. 5-6, 19-20), “Een fysieke militaire straf, op en neer zitten, rollen op de grond, vastgebonden zijn met touw. [...] Er zijn incidenten in de verschillende units. Er was iemand die was gedeserteerd en probeerde het land te ontvluchten en hij was geëxecuteerd. [...] Bvb als ze mensen oppakken die proberen te ontsnappen, ze brachten hen voor iedereen en ze werden geëxecuteerd.” (gehoor 7 november 2016, p. 9, 11, 14). Verzoeker was bekend met deze mensenrechtenschendingen en bevestigt in het verzoekschrift dat hij zich ervan bewust is “dat het Eritrese regime zich schuldig maakt aan wanpraktijken”.

2.2.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift zijn betrokkenheid en verantwoordelijkheid bij deze mensenrechtenschendingen tracht te minimaliseren en “*met klem [ontkent] enige vorm van misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid te hebben begaan*”, beweert dat hij “*geen al te hoge functie*” had, dat hij de manschappen onder hem trainde en militaire opleiding gaf en dat hij in sommige gevallen sancties heeft opgelegd “*maar nooit in die mate dat ze als foltering kunnen worden aanzien*” is hij strijdig met de elementen in het administratief dossier. Verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal geven echter duidelijk aan dat hij jarenlang een leidinggevende rol vervulde binnen het Eritrese leger die hij slechts op basis van, onder andere, loyaliteit kon verdienen. Verzoeker nam in deze positie actief deel aan praktijken die beschouwd kunnen worden als foltering, tevens heeft hij door zijn actief en passief meewerken minstens het handelen van zijn oversten en van het regime vergemakkelijkt en gefaciliteerd.

2.2.9. Zo verklaarde verzoeker dat hij binnen zijn haile militaire straffen oplegde (gehoor 30 september 2016, p. 10; gehoor 7 november 2016, p. 9), dat hij detenties van maximum één maand kon bevelen (gehoor 30 september 2016, p. 10), dat hij een ondergeschikte overdroeg aan zijn overste voor verdere straffen (gehoor 30 september 2016, p. 10; gehoor 7 november 2016, p. 9), dat hij opvolgde of soldaten die volgens hem een fout begingen wel bestraft werden (gehoor 7 november 2016, p. 9-10), dat hij instond voor het terughalen van degenen die niet vrijwillig naar hun legerunit terugkeerden na hun verlof en hij dit “*vaak*” deed (gehoor 7 november 2016, p. 11) en dat hij het goede verloop van giffa's verzekerde (gehoor 7 november 2016, p. 11).

2.2.10. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker diende “*te gehoorzamen aan velen die boven haar stonden en een hogere functie uitoefenden*” en dat hij “*ook bijzonder onderdrukt was en diende te gehoorzamen aan de mannen die boven [hem] stonden*”, merkt de Raad op dat uit verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal geenszins een kritische instelling tegenover het Eritrese leger/regime blijkt, doch wel dat hij enkele louter algemeenheden uitte dienaangaande: “*Ik diende lange jaren maar het was een destructief lot van het regime, ik hield niet van de manier waarop het regime werkte. [...] Ik kon de beslissingen van de overheid niet meer accepteren. Ik kon het niet meer uithouden dat mensen werden gedood door bevelen van anderen.*” (gehoor 30 september, p. 5, 25). Verzoeker noemde daarentegen vooral persoonlijke en familiale redenen waardoor hij zich niet (langer) in de gang van zaken kon vinden: “*Ze laten me niet toe om met mijn familie te leven. Ik zou het vragen en ze zullen er een discussie van maken. [...] We leefden systematisch. Om te leven moesten we hen gehoorzamen. We konden het op het einde niet meer verdragen. [...] Als soldaat kan je je eigen familie niet leiden. Als we de vrijheid hadden kon ik voor mijn familie zorgen als landbouwer of handelaar of als arbeider. Maar er is geen vrijheid en de enige optie is om de overheid te verlaten. [...] Als je niet akkoord bent, als je enige verantwoordelijkheid hebt, dan zenden ze je terug naar je dorp en maken je temelesai, een teruggekeerde.*” (gehoor 30 september 2016, p. 6, 19, 20), “*Als ik bvb weiger een giffa te organiseren of mijn unit te sturen zou ik naar de gevangenis gaan en zou ik hadeso zijn, gedepromoveerd. [...] Ik had er genoeg van, maar ik kreeg al die tijd geen kansen.*”

Ik kan mijn familie niet onderhouden met landbouw, ik wachtte op het juiste moment en ik wachtte tot ik mijn kans kreeg." (gehoor 7 november 2016, p. 11, 13). Verzoeker licht echter niet toe waarom hij zo lang wachtte, noch waarom hij in 2012 wel vertrok, of de kans kreeg te vertrekken. Ook de vaststelling dat verzoeker, die volgens zijn verklaringen steeds aan het front dan wel de grens gelegerd was (gehoor 30 september 2017, p. 17; gehoor 7 november 2016, p. 3), voor zijn uiteindelijke vlucht in februari 2012 nooit eerder een ontsnaptingspoging ondernam - omdat hij wilde wachten op een goede oogst voor zijn familie (gehoor 7 november 2016, p. 13) - getuigt niet van een overheersende afkeer of kritiek ten aanzien van de Eritrese overheid in hoofde van verzoeker.

2.2.11. Verzoeker stond ook binnen het Eritrese regime/leger bekend als een loyale, betrouwbare en competente strijder wat werd bevestigd door de verschillende promoties die hem werden toegekend. Hij werd in 1998 benoemd tot "*gijule-leider*", in 1999 tot "*mesre-commandant*", in 1999 tot "*ganta-commandant*" en in 2001 tot "*haile-commandant*". Hij gaf zelf aan dat dergelijke promoties plaatsvonden na een verkiezing, dat men "*graag gezien*" moest zijn door de oversten om gepromoveerd te worden (gehoor 30 september 2016, p. 21), dat criteria waaronder "*discipline [...], geheimhouding, loyaliteit, waardigheid, vertrouwelijkheid*" (gehoor 7 november 2016, p. 4-5) in overweging werden genomen en dat ook de daden en strijdkunde van de soldaat meespeelden (gehoor 30 september 2016, p. 21; gehoor 7 november 2016, p. 7).

2.2.12. Verzoeker beweert wél ongehoorzaam te zijn geweest tegenover zijn oversten toen hij de soldaten van zijn haile soms meer verlof toekende dan toegestaan. Verzoeker beschreef dit echter als "*het enige twistpunt*" met zijn leidinggevende en hij werd hiervoor 3 maanden gearresteerd, van november 2009 tot februari 2010 ("*Ik was sinds november 2009 drie maanden gearresteerd omdat ik een discussie had met de commandant, ik volgde zijn bevel niet. [...] Het enige twistpunt is dat we een bevel hadden gekregen dat we geen verlof konden geven maar ik had er wel op verlof gestuurd. [...] Ik was in de gevangenis van Kudofelasi voor ongeveer drie maanden. [...] Bij mijn arrestatie namen ze mijn loon in, ook het loon van mijn familie.*"); gehoor 30 september 2016, p. 8-9). Na zijn disciplinaire straf kon verzoeker terug aan de slag als haile-commandant, hoewel hij volgens zijn eigen verklaringen normaal gedegradeerd had moeten worden (gehoor 7 november 2016, p. 7-8).

2.2.13. Verzoeker gaf ook zelf toe dat hij na 2005 niet meer om een vrijstelling van zijn legerpost vroeg (gehoor 7 november 2016, p. 12). Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat de commissaris-generaal er zich "*ook erg goed van bewust [is] dat een vrijstelling onmogelijk is in Eritrea*", merkt de Raad op dat verzoeker in 1994 wel een vrijstelling bekam, waarna hij naar Saoedi-Arabië trok, daar na 8-9 maanden gedeporteerd werd naar Eritrea en vervolgens tot 1998 als burger leefde in zijn dorp (gehoor 30 september 2016, p. 10-11; gehoor 7 november 2016, p. 3). Bovendien zoals hoger gesteld was verzoeker opgenomen in de legerleiding en was hij geen onbetaalde rekrut.

2.2.14. De commissaris-generaal verwijst in de bestreden beslissing naar informatie over rekruten. Echter verzoeker is geen rekrut maar een carrière-militair. Zoals uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt, en wordt bevestigd door verzoeker, worden rekruten niet betaald. Verzoeker werd wel betaald, ook zijn familie werd betaald en hij kreeg ook een grond dat door zijn familie bewerkt werd (gehoor 30 september 2016, p. 8-9). Verzoekers profiel, jarenlange loopbaan en carrière en zijn diverse functies, taken en verantwoordelijkheden binnen het Eritrese leger worden niet betwist. Er kan enkel blijken dat verzoeker bij het Eritrese leger gekend was als een loyale en competente strijder-commandant, die het vertrouwen kreeg om aan het front en zelfs aan de grens gestationeerd te zijn. Integendeel verzoeker ondervond geen gevolgen na een 3-maanden detentieperiode in 2009-2010 omdat hij beweerdelijk tegen het bevel van zijn overste in, zijn ondergeschikten meer verlof had toegekend. Verzoeker bleef nog verschillende jaren als haile-commandant verder werken zonder zich kritisch uit te laten of stappen te ondernemen om de wanpraktijken en mensenrechtenschendingen waaraan hij deelnam, uit de weg te gaan. Verzoekers carrière bij het Eritrese leger en zijn verschillende promoties zijn dan ook niet te verzoenen met zijn bewering kritisch en deloyaal ten aanzien van het regime te staan.

2.2.15. Artikel 25 § 3 getiteld "*Individuele strafrechtelijke aansprakelijkheid*" van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof, Rome, 17 juli 1998, luidt als volgt:

3. Overeenkomstig dit Statuut is een persoon strafrechtelijk aansprakelijk en strafbaar voor een misdaad waarover het Hof rechtsmacht bezit, indien die persoon :

(a) een dergelijke misdaad pleegt hetzij als individu, hetzij gezamenlijk met of door middel van een andere persoon, ongeacht of die andere persoon strafrechtelijk aansprakelijk is;

(b) opdracht geeft tot, verzoekt om of beweegt tot het plegen van een dergelijke misdaad die feitelijk plaatsvindt of waartoe een poging wordt gedaan;

(c) teneinde het plegen van een dergelijk misdaad te vergemakkelijken, hulp biedt, medewerking verleent of anderszins bijstand biedt bij het plegen daarvan of een poging tot het plegen, waaronder het verschaffen van de middelen tot het plegen;

(d) op andere wijze meewerkt aan het plegen of een poging tot het plegen van een dergelijke misdaad door een groep personen die handelt met een gemeenschappelijk doel. Deze medewerking moet opzettelijk zijn en moet hetzij :

(i) worden verleend met het doel de criminele activiteit of het criminele doel van de groep te vergemakkelijken, ingeval een dergelijke activiteit of doel een misdaad oplevert waarover het Hof rechtsmacht bezit; hetzij

(ii) worden verleend met kennis van de bedoeling van de groep om de misdaad te plegen;

(e) met betrekking tot de misdaad van genocide, rechtstreeks en openlijk anderen ertoe aanzet om genocide te plegen;

(f) een poging doet om een dergelijke misdaad te plegen door stappen te nemen, waardoor de uitvoering van de misdaad wezenlijk in gang wordt gezet, maar de misdaad niet wordt voltrokken ten gevolge van omstandigheden die onafhankelijk zijn van de wil van de persoon. Een persoon die de poging tot het plegen van de misdaad evenwel staakt of anderszins de voltrekking van de misdaad verhindert, is niet strafbaar krachtens dit Statuut voor de poging tot het plegen van de misdaad, indien die persoon volledig en vrijwillig van het misdadig oogmerk heeft afgezien”.

2.2.16. Gelet op wat voorafgaat blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij tijdens zijn carrière bij het leger handelde met kennis van de mensenrechtenschendingen die het Eritrees leger beging, die zoals bevestigd door de informatie in het administratief dossier misdaden tegen de menselijkheid uitmaken, alsook dat verzoeker hiertoe een substantiële bijdrage heeft geleverd in de wetenschap dat zijn daden en verzuim de structurele misdaden binnen het leger faciliteerden. Er dient dan ook te worden besloten dat er voldoende ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat verzoeker medeplichtig was aan misdrijven tegen de menselijkheid waarbij hij handelde met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hem van zijn individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Verzoeker handelde bovendien uit hoofde van zijn functie als halie-commandant van het reguliere Eritrese leger, wat een verzwarende omstandigheid uitmaakt.

2.2.17. Echter in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing werd gesteld, hecht de Raad geen geloof aan verzoekers desertie uit het leger. Verzoeker had een lange carrière van meer dan 20 jaar bij het Eritrese leger. Dat hij als loyale en betrouwbare strijder-leidinggevende die zich nooit kritisch uitgelaten heeft, zijn post zou verlaten en het land illegaal zou verlaten, kan niet aangenomen worden. Dat verzoeker het land zou verlaten zonder financiële zekerheid voor hem en zijn familie, kan gezien hij zijn hele leven opportunistisch gehandeld heeft, niet overtuigen. Ook ter terechtzitting en niettegenstaande hij hierover uitdrukkelijk en herhaaldelijk toelichtingen werden gevraagd, licht verzoeker zijn vertrek uit het leger niet toe. Hij blijft steken bij de vermelding dat hij meende te weinig te verdienen in het leger. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker zonder toestemming uit het leger is vertrokken.

2.2.18. Dit klemt temeer gezien verzoekers verklaringen over zijn desertie onaannemelijk vaag en niet-doorleefd zijn (“Ik begon de reis rond 10u en had mijn wapen bij me. Als ze me zouden vinden zouden ze me vermoorden dus moest ik het bijhebben voor mijn zelfbescherming. Normaal in dat gebied doe ik patrouille met twee tot drie mensen om het gebied te verkennen. Ik ging met hen, op een bepaald punt zei ik dat ik nog wat verder zou gaan kijken en dat zij konden terugkeren. Ik had mijn geweer klaar. Toen ik de grens was overgestoken hing ik mijn geweer in een boom. Het gebied is vol bomen en struiken, je kan iemand niet gemakkelijk zien. Ik koos overdag te vertrekken omdat ik de regio ken en ik weet hoe we werken, 's nachts zijn er veel spionnen, dat is de reden. [...] Toen ik in Ethiopië was zagen ze me niet onmiddellijk. Ik ging langs de rivier en benaderde hen van de achterkant. De reden waarom ik van achteren benaderde is, ik kon alleen verder reizen maar als ze me zouden vinden zouden ze me vermoorden omdat ze denken dat ik een spion ben. [...] Ik ging naar Mai Ayni en dan te voet met anderen die er ook gingen. [...] Ik had geen alternatief. Het duurde zes dagen. [...] Je hebt geen water, geen eten, je reist ondergedoken van de mensen en de soldaten. Als de soldaten je oppakken, kan je gearresteerd worden. Als een burger je ziet kan hij je verraden.”; gehoor 30 september 2016, p. 17). De Raad merkt hierbij op dat verzoeker een identiek verhaal doet ter terechtzitting en ook hierbij geen aandacht heeft voor de evidentie dat hij als Eritrees militair in actieve dienst de grens overstak en dus naast een wapen ook een uniform aanhad dat hem meteen kenbaar maakte voor de Ethiopische grensbewaking.

Het is dan ook redelijk aan te nemen dat het hangen van een wapen aan een boom (en niet verbergen) onvoldoende is om te slagen in zijn vlucht. Hoe dan ook verzoekers vage verklaringen en deze in zijn gehoor van 7 november 2016 (*"Toen werd ik na drie jaar opnieuw toegewezen aan het front in Mai Luba. Ik bleef daar twee jaar. Na twee jaar ben ik de grens overgestoken naar Ethiopië."*; gehoor 7 november 2016, p. 3) zijn des te opvallender in samenlezing met zijn gedetailleerde weergave van de reisweg die daarop volgde, die hij in beide gehoren op nagenoeg identieke wijze vertelt (*"Op 08.02.2012 ben ik gedeserteerd en vluchtte ik naar Ethiopie. Ik bleef er +/-17 dagen in het kamp van Mai Ayni, dan ging ik te voet naar Soedan, ik kwam zes dagen later aan in Hamdait, van daar ging ik naar Shagerab, daar bleef ik ongeveer 18 dagen. Dan begon ik mijn reis door de woestijn op de 8ste van de derde maand. Ik bleef zes dagen in de Sinai voor ik aankwam in Israël op 20 maart 2012. In Israël bleef ik ongeveer 4.5 jaar maar ik had er geen visum of paspoort en soms verpesten ze de documenten die we er wel hadden. Ze vroegen ons hun land te verlaten, ik had geen alternatief en mijn zoon begon mijn procedure en ik kwam naar hier op 22 juni 2016."*; gehoor 30 september 2016, p. 4; *"Na twee jaar ben ik de grens overgestoken naar Ethiopië, op 08 februari 2012. Ik bleef er 17 dagen, het was zes dagen van Ethiopië naar Soedan, van daar ging ik naar Shagerab en daar bleef ik 18 [dagen]. Op 08.03.2012 ben ik vertrokken naar de woestijn, we bleven zes dagen in de woestijn en zes dagen in Sinai. Op 20 maart 2012 kwam ik aan in het kamp in Israël. Ik woonde vier jaar in Israël. Ik ben in België aangekomen uit Israël op 22 juni 2016."*; gehoor 7 november 2016, p. 3).

2.2.19. Ter terechtzitting geconfronteerd met de ontsnappings- en smokkelroutes aan de Eritrese grens stelde verzoeker wel eens te hebben *"gehoord dat er Eritrese militairen betrokken waren"* bij deze mensensmokkel, maar was hij hieromtrent verder onwetend. Verzoekers beweerde gebrek aan kennis staat echter in schril contrast met zijn verklaringen steeds aan het front dan wel aan de grens gelegerd te zijn geweest (gehoor 30 september 2017, p. 17; gehoor 7 november 2016, p. 3), gezien uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de grenstroepen verantwoordelijk zijn voor het tegenhouden, arresteren en bestraffen van mensen die de grens illegaal proberen oversteken (*"Representatives of the Department for Immigration and Nationality told the UK Home Office that the army is the competent body for the control of (illegal) migration away from the official border crossing points. The army is also in charge of the punishment of those apprehended. [...] One Eritrean national said that the army had been responsible for punishing illegal migrants since 2005. According to him, the army did not apply the law. Instead, commanding officers within the military are responsible for determining the punishment. [...] The border troops attempt to stop people leaving the country. However, considering the thousands of illegal migrants who leave the country each month, these sources consider a systematic practice of killing such migrants to be unlikely."*; *"EASO Country of Origin Information Report: Eritrea: National service and illegal exit"* van november 2016, p. 25-26). Verzoeker werd ter terechtzitting geconfronteerd met deze informatie en werd erop gewezen dat hij tijdens zijn vlucht naar Ethiopië en Israël (en Europa) reisde met andere Eritreeërs (gehoor 30 september 2016, p. 17) die het land illegaal verlaten hebben. Verzoeker verbleef bijna 5 jaar als asielzoeker/vluchteling in Israël met een verblijfsdocument van beperkte duur (*"Van Israël, we moesten het elke twee maanden vernieuwen. [...] Het papier dat ze je geven zegt dat je een vluchteling bent die niet mag werken."*; gehoor 30 september 2016, p. 17). Gelet op zijn jarenlange functie als commandant van een legerunit aan de grens is het geheel onaannemelijk dat verzoeker niet kan toelichten hoe hij deze illegale grensoverschrijding en mensensmokkel niet zou hebben opgemerkt, of later onwetend gebleven zijn over de betrokkenheid van de Eritrese militairen *"waarover hij eerder had gehoord"*. De Raad stelt ten slotte nog vast dat verzoeker verklaarde dat hij tijdens zijn opsluiting voor 3 maanden in 2009 samen in een cel zat met *"een commandant van een haile, K.M. [die] werd opgepakt op beschuldiging mensen te smokkelen"* (gehoor 30 september 2016, p. 5-6, 19-20). Verzoekers stilzwijgen kan slechts vastgesteld worden en graaft zijn geloofwaardigheid op dit punt geheel onderuit. Zijn houding bevestigt de vaststelling dat hij de ware toedracht van zijn vertrek uit Eritrea achterhoudt en laat de Raad niet toe verzoekers betrokkenheid bij dergelijke mensensmokkel/handel na te gaan.

2.2.20. Gelet dat verzoekers beweerde desertie en illegale vlucht ongeloofwaardig zijn, kan niet worden aangenomen dat verzoeker illegaal vertrokken is uit Eritrea. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat een paspoort, exit visum en gezondheidscertificaat nodig is voor het legaal vertrek (*"A valid travel document (passport), a valid exit visa and a valid international health certificate are required in order to leave legally."*; *"EASO Country of Origin Information Report: Eritrea: National service and illegal exit"* van november 2016, p. 14). Een exit visum kan volgens deze informatie enkel worden verkregen wanneer onder andere kan worden aangetoond dat men de nationale diensplicht vervuld heeft of hiervoor een vrijstelling heeft bekomen (*"In order to obtain the exit visa, Eritreans must be able to prove that they have completed the national service or that they have been granted an official exemption from it."*; *"EASO Country of Origin Information Report: Eritrea: National service and illegal exit"* van november 2016, p. 14).

exit van november 2016, p. 14; “*Eritrean authorities consider as illegal those who leave Eritrea without an exit visa. Those who cannot obtain exit visas are individuals deemed to be draft evaders or military deserters, as well as political opponents who are considered to be traitors.*”; “*Report of the Special Rapporteur on the situation of human rights in Eritrea*” van juni 2017, p. 11). Verzoeker was geen dienstplichtige, laat staan een dissident, maar behoorde tot de gevestigde militaire leiding met een lange carrière van meer dan 20 jaar. Het is dan ook niet aangetoond dat verzoeker niet over de nodige uitreisdocumenten kon beschikken en legaal is vertrokken. Evenmin kan uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (*EASO Country of Origin Information Report: Eritrea: National service and illegal exit* van november 2016, punt 3.5) blijken dat deze personen niet kunnen terugkeren naar hun land.

2.2.21. Gelet op voorgaande vaststellingen, toont verzoeker aldus niet aan dat hij “*omwille van [zijn] desertie uit het leger een reëel gevaar loopt op foltering en onmenselijke en vernederende behandeling indien [hij] terug gestuurd wordt naar Eritrea*”, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, noch dat hij omwille van een illegaal vertrek problemen zou kennen bij een terugkeer.

2.2.22. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.3. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt. De informatie in het administratief dossier maakt evenmin melding van de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging (“*Special Rapporteur observed that in 2016, Eritrean refugees constituted the fifth largest group of arrivals to Europe via the Mediterranean Sea, with 21,253 people arriving, amounting to six per cent of the overall figures; Eritrea was the only country among those five not experiencing violent conflict.*”; “*Report of the Special Rapporteur on the situation of human rights in Eritrea*” van juni 2017, p. 8; “*EASO Country of Origin Information Report: Eritrea: National service and illegal exit*” van november 2016).

2.4. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.4.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.4.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK